

МОЛОДИЙ КОММУНІСТ

Орган Івано-Франківського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ПОВЕРНЕННЯ ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЕВА В МОСКВУ

21 березня в Москву з Будапешта повернувся Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев, який очолював делегацію Комуністичної партії Радянського Союзу на XI з'їзді Угорської соціалістичної робітничої партії.

На Київському вокзалі товариша Л. І. Брежнева зустрічали товариші: А. А. Гречко, В. В. Гршнін, А. А. Громико, О. М. Косенгі, К. Т. Мазуров, А. Я. Пельше, М. В. Підгорний, Д. С. Полянський, М. А. Сулов, О. М. Шеленін, П. Н. Демічев, М. С. Соломенцев, В. І. Долгих, І. В. Канітонов та інші.

(ТАРС).

Виходь на „червону суботу“

Пам'ятник на Приморській вулиці

При Світловодському міському комсомолу створено штаб проведення Всесоюзного комуністичного суботника, присвяченого дню народження В. І. Леніна. Сюди почали надходити повідомлення про плани молоді міста на 19 квітня. За попередніми даними на робочих місцях цього дня працюватимуть понад півтори тисячі юнаків та дівчат. Ще три тисячі візьмуть участь в благоустрої міста.

Нинішній суботник відбуватиметься у час, коли весь радянський народ готується відзначити 30-річчя Перемоги над німецькими загарбниками. На відзначення цієї пам'ятної дати в центрі міста, на Приморській вулиці починається спорудження Меморіального комплексу — пам'ятника «Невідомому солдату». В день «червоної суботи» на будівництві меморіалу будуть працювати комсомольці будівельного управління № 1 тресту «Олександріяважбуд».

За рішенням штабу всі зароблені 19 квітня гроші надійдуть у Фонд миру.

О. ШЕВЧЕНКО,
завідуючий відділом комсомольських організацій Світловодського МК ЛКСМУ.

...Зашумить тополина алея

Про комсомольську організацію колгоспу імені М. Зайковського йде добра слава. Не раз вона відзначалася нагородами райкому комсомолу. Працювати завзято, з комсомольським вогником — ось те правило, що єднає юнаків і дівчат колгоспу. Так і 19 квітня вони дружно працюватимуть на комуністичному суботнику. Вирішили допомогти споруджувати сільський Будинок культури. І обсадили колгоспні молочнотоварні ферми тополями.

В. ГОНЧАРЕНКО,
другий секретар Вільшанського РК ЛКСМУ.

ПРИХАВ я з обласного семінару бригадирів і групкомсоргів комсомольсько-молодіжних тракторних бригад а хлопці показують листа передових молодих буряководів республіки «Примножимо славу п'ятисотенниць!». «І на семінарі у нас була серйозна розмова про вирощування цукрових, — відповідаю їм. — Давайте ще раз листа перечитаємо, обговоримо, та йрте, що на семінарі йшлося, розповім».

Особливо детально говорили про допущені минулого року в роботі недоліки. Здебільшого невірні з них, зроблені під час сівби. Усім відомо: розтягнеш її строки — не добереш врожаю. Тому тих, хто посіяв швидко, хвалять. Інколи ж, як зійдуть рослини, вказують на промахи. Здається — дрібничка: не перевірили перед посівом якість насіння. А потім, під час роботи, забувалися висівні апарати,

механізатор сів швидко, не було часу їх відрегулювати, тож і рядки вийшли з просівами.

Або ж навпаки. Регулюємо сівалку так, що на одному погонному метрі вона кладе в землю близько 50 насіння. Тобто «сіють» і на морозі, і на довгоносі, а потім період зрідження посівів триває 40—45 днів.

МАЙСТЕРНІСТЬ І НАТХНЕННЯ

Чимало коренів втрачають у дельних господарствах під час збирання. Комбайнер поспішає виконати норму. А праця його оцінюється не по кількості викопаних коренів, а по кількості обробленої площі, то ж існо, чому бувають втрачені.

Обговорення конкретних прикладів, про які розповідали учасники семінару, привело до висновку, що на черзі дня — робота ланки за безрядною системою. Буде

краще, коли одні і ті ж механізатори проводитимуть усі роботи в комплекті. Це значно активізує творчий пошук усіх членів ланки у боротьбі за підвищення врожайності.

Розглянувши усі ці питання, ми перейшли до

Власиво розробили чітку систему заходів, які сприятимуть підвищенню врожайності цукрових буряків, і вирішили: 500-центнерний врожай ланці під силу!

За такий же урожай борються ще дві ланки нашої бригади: комсомольсько-молодіжна, яку очолює О. Леончук, — наш суперник по трудовому змаганню, і ланка Миколи Сухина.

Понад 500 гектарів у бригаді займають цукрові буряки. 176-гектарна площа закріплена за нашою ланкою (два класи — 92 і 84 гектари). Щоб отримати на всій цій площі високий врожай коренів, підняли глибокий зяб. На площі 92 гектари внесли під оранку по 60 тонн перегною-сипцю, по 10 центнерів мінодобри (на всій площі). А на класу у 84 гектари оргдобрива внесли шесторіч. Нова технологія вимагає, щоб на кожен гектар вносили ще по 15 центнерів мінеральних добрив, що зробимо при передпосівній культивуванні, сівбі, обробітку посівів.

Весна нині рання, але ланку не застала знепацька. Вологу закрили швидко. Техніка відремонтована, у повній готовності. Переглянули якість насіння, заготовили курячий послід.

Знаємо, що виконання взятих соціалістичних зобов'язань багато в чому залежить від догляду за посівами. Добре вивчили технологію вирощування 500-центнерних урожаїв. І докладемо усіх зусиль, щоб досягти такої врожайності.

Використовуючи поради спеціалістів, передових буряководів республіки, при обробітку посівів будемо створювати сприятливі умови для розвитку рослин, захищати їх від бур'янів, шкідників. Для нас, механізаторів, кожен вид робіт, кожен агрозахід важливий. Справі віддамо своє вміння і майстерність, аби примножити славу п'ятисотенниць. Інакше на успіх розраховувати не доводиться.

В. ЖЕЛУДКОВ,
ланковий механізованої комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу «Родина» Ульянівського району.

На фото: в Олександрійському міському комсомолу йде обмін комсомольських документів. Комсомольський квиток і облікову картку заповнюють передовому робітничому заводу Валерія ГЛУЩЕНКУ (фото вгорі); перший секретар Олександрійського міського комсомолу Олександр СКАЧКО вручає Валерію комсомольський квиток нового зразка (фото внизу зліва); «З новим квитком — до нових успіхів...» — побажала комсомольцем Олександрійського електромеханічного заводу Героїні Радянського Союзу А. Ф. ХУДЯКОВА (фото справа).

Пам'ятною подією стало для слюсаря-монтажника металокопирів Олександрійського електромеханічного заводу Валерія Глушченка вручення комсомольського квитка нового зразка. Товариші по роботі, члени міського комсомолу наділи йому право одним із перших розпочати обійти свої комсомольські документи. Валерій — член відомої на заводі бригади, очолюваної М. М. Лавренком, яка ще в жовтні минулого року виконала п'ятирічний план. Ударну працю комсомолец плідно поєднує з громадською роботою. Він депутат Олександрійської Ради депутатів трудящих, член виконкому міськради. Поздоровляючи Валерія і його товаришів з врученням комсомольських квитків нового зразка, Героїні Радянського Союзу А. Ф. Худякова побажала їм ще більших успіхів у праці, виконання завдань, які ставлять відповідальний завід в комсомольському житті.

КВИТОК НЕСИ ЯК ПРАПОР

НАРАДА МОЛОДИХ ПИСЬМЕННИКІВ

18 березня у Москві відкрилася VI Всесоюзна нарада молодих письменників. У вступному слові перший секретар правління Спілки письменників СРСР Г. М. Марков сплинувся на завдання, які стоять перед радянською літературою, говорив про високу відповідальність письменника перед народом і партією.

Були оголошені привітання учасникам наради від Михайла Шолохова і Костянтина Федіна.

Участі молодих радянських письменників у справі комуністичного виховання молоді присвятив доповідь секретар ЦК ВЛКСМ Л. І. Матвеев.

У роботі наради беруть участь завідувачий відділом культури ЦК КПРС В. Ф. Шауро, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников, керівники ряду міністерств і відомств.

(Кор. ТАРС).

Наука про погоду

23 БЕРЕЗНЯ —
МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ
МЕТЕОРОЛОГІЇ

Науці про погоду в нашій країні рівно стільки ж років, скільки й Академії наук. На початку 1724 року Петро I в одному з начерків проекту російської академії записав, що необхідно включити у штат академії «барометричних майстрів».

Сьогодні «барометричних майстрів» у нашій країні близько 90 тисяч. Щодня по кілька разів загонами метеослужби посилають свої прогнози по сотнях різних каналів — на підприємства та будови, у польові табори і на борт океанських кораблів.

Тільки на території країни діють як єдина мережа чотири тисячі наземних станцій і понад сім тисяч метеопостів. Радянські вчені стали піонерами в організації космічної служби спостережень погоди.

Москва вже з перших кроків організації Всесвітньої служби погоди стала одним з трьох світових центрів (разом з Вашингтоном і Мельбурном). Наші науково-дослідні кораблі є провідними науковими загонами в усіх експедиціях багаторічної програми дослідження глобальних атмосферних процесів (ПДГАП).

(Кор. ТАРС).

У
СПИСКАХ
БРИГАДИ

ВЖЕ другий місяць комсомольсько-молодіжна зміна цеху ремонту гірничо-транспортного обладнання нашого заводу, де змінив майстром М. Макаренко, несе ударну вахту на честь 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. «Кожен тиждень ударний» — під таким девізом, трудяться юнаки і дівчата. Вони занесли у списки членів зміни комсомольця Олександра Шакала, який вагнув у роки Великої Вітчизняної війни.

Завдання минулого місяця зміна виконала на 115 процентів, виготовивши до-

датково до плану продукції на 3 тисячі карбованців. Комсомольці токарь О. Туваєв, І. Матвеев, фрезерувальниця Т. Дзювун виконали місячні завдання на 140 процентів. 8 березня члени зміни побували у матері підпільника. Вони піднесли Марії Йосипівні квіти, розповіли про свої ударні трудові справи.

П'ятирічне завдання зміна зобов'язується виконати до Жовтневих свят.

Г. ІСТРАТЕНКО,
секретар комітету комсомолу Олександрійського рудоремонтного заводу.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ПРОЛОГ.
(ПЕВНО, ЗНАЙОМІЯ БАГАТЬОМ)...

Худеньке дівча, притомлене дорогою, ступило на шкільне подвір'я. Повело очима павкруги, приглядаючись до незнайомої місцевості і, зустрівши підбадьорливий погляд завідуючого райвно, ступило до бетонованих східців новенької двоповерхової школи.

«АКЛІМАТИЗАЦІЯ»: ПРОБЛЕМА І РОЗВ'ЯЗОК.

(ДІАЛОГ ПЕРШИЙ З СЕНТИМЕНТАЛЬНИМ ПОЧАТКОМ І ДІЛОВИМ ЗАКІНЧЕННЯМ).

За дверима — гамір великої перерви, за вікном яскраве весняне небо, пташиний щебет у посадці, парує під сопом спортивний майданчик...
— Ну, як, стало все це рідним?
— Звичайно. Вже ж третій рік у Петровому.
— І швидко зжилися?
— На диво, так. Зустріли гарно: і наш директор Іван Федорович Вікрест і завуч Микола Григорович Калиниченко, і всі вчителі.
— Ну, а коли б вам доручили вивести загальну формулу «акліматизації» молодого вчителя в новій школі, як би вона виглядала?
— Почала б з доброзичливості старших, підтримки досвідченіших вчителів, можливо, навіть наставництва. Але найголовніше вбачала б у самому випускникові вузу, у тому заряді духу, вміння, який вносить він з інституту. І тут рецепт єдиний — «розширитися» в роботі, бо найтісніші, найздоровіші, найшвидші зв'язки з дітьми, батьками, вчителями народжується із спільно зроблених справ.
— І ви підтвердите це власним досвідом? Спробуйте назвати свої доручення.
— Ви ж просили формулу. — Посміхається. — Але, будь ласка: крім уроків, консультацій заочникам, турбот з класом,

де керівником, веду теоретичний семінар для вчителів, секцію політінформаторів і лекторів, туристсько-краєзнавчий гурток, раду Ленінської кімнати, відділення Товариства охорони пам'яток історії і культури, раду молодих вчителів району...
— Досить, досить. Ну, а як голова раді молодих вчителів, як ви впроваджуєте свою формулу в життя?
— Гостинності, з якою зустрічають педагогічне поповнення в нашому районі, досить, щоб не гурбуватися про це. Все ж нієї весни беремо під контроль спорудження будинків для вчителів. Інша справа — методична допомога «новобранцям» шкіл. Тут потрібна гострота. Нехай що практично взаємодідування уроків. На занятті до «молодих», які вже здобули певний досвід, приїжджають ті, хто викладає перший рік. Активно співробітничемо з методичним кабінетом районного відділу народної освіти. Включаємо кожного і в

НАЙГОЛОВНІШЕ:
ВЧИТИ МИСЛИТИ
(ДІАЛОГ ДРУГИЙ).

У класі шумок. Для деякого, хто прагне на уроках тиші, це чути навіть муху. Він видється надмірним. Як так, учні заперечують учителю? А викладач не тільки це виправляє, а ставить інші проблеми, ще складніші.
«На перших своїх уроках я заснула дітей цитатами, датами, цифрами. Взагалі, своїм головним обов'язком вважала якнайтугоше «нафарширувати» маленьких слухачів інформацією. Але потім зрозуміла — монолог щодня малоефективний. Потрібно, щоб діти самостійно доходили до істини, а не запам'ятовували їх готовими з слів учителя. Викладач повинен ніби спраруджувати сходники, які ми дітвора гуртом весело і дружно під-

сферу подій, картини, про що розповідаєш. Коли діти не бачать того, про що йде мова, внутрішній зором, урок зводиться ні на що.
Важливе й інше. На уроках не тільки пам'ять потрібно розвивати в дітей, а передавати мислення, свідомість, і гартувати її до рівня гереконав. Комуністичних переконань».

НІ — СПОКОЮ
(ДІАЛОГ ТРЕТІЙ).

Це слово я почув у двох розмовах. Першим назвав його завуч Микола Григорович Калиниченко: «Я дуже боляче реагую на байдужість, неврушність, заспокоєність молодих. Ви подумайте, що це старече бурчання, але приволю для такого трапляється не так уже й рідко. А от у Олі якраз і підкупляє кипіння життя. До всього у неї є справа, все їй потрібно, в усьому вона учасниця. Коли не глянь: то кудись дзвонить, то щось пише, то щось пояснює, то, дивись, завітала щось із своїми п'ятикласцями. Уроками в неї зайняті тільки чотири дні на тиждень. Але в школі її побачиш щодня. Хіба що завадить виклик у міському комсомолу чи поїздка до своїх молодих колег у якусь школу. І хоча Оля вже молодий комуніст, двілячись на неї, думаю про спадкоємність традицій моєї комсомольської юності».

І З Н О В У —
ПЕРШИЙ УРОК...

Розповідь про молодого вчителя в трьох діалогах, з прологом і епілогом

громадське життя. Шомісяця на засіданні ради «заслуговуємо» дві школи; цікавимося, яку участь у виховному процесі беруть там педагоги-комсомольці. От і днями розглядали питання про військово-патріотичне виховання в Макарівській восьмирічній і Диківській середній школах. А місяць тому слухали про правове виховання в Юхимівській і Знамянській № 3 середніх школах. Є й наставництво: досвідчені вожаті, як от Люба Чорна, Валя Хорона, Світлана Добровольська закріплені за школами, де піонерські комісари тільки починають працювати...
— Контроль, доручення, наставництво? Чи не сухувато як для «акліматизації»? Адже на перших порах не вистачає часом саме співчутливого, дружнього слова.
— А звідки ви взяли, що наші перевіряючі мають вигляд канцеляристів? Адже і Оля Ялчук, і Ніна Ангелюца, і Ліда Степаненко, і Оля Жук та й усі сім членів ради такі ж молоді вчителі, як і 200 їх колег. А втім, про здруженість теж подбали. На весняних канікулах 30 вчителів-активістів поїдуть на екекурсю до Києва. А там підготуємо вечір відпочинку для всієї педагогічної молоді району. Миськом обіцяв підтримати.
— Отже, «клімат» сприятливий?
— Але стійкий ще треба зробити...

німатиметься до вершин знань.
Зараз ніколи не нав'язую готових висновків. До них ми приходимо спільно. Кожен має право висловитись. І коли помилується, його поправлять. А виникле багато суперечливих думок, знову ж таки всім класом вирішимо, котра з відповідей ближча до істини».
З другого поверху восьмирічки добре видно все село, залитий сонцем ідилічний пейзаж. Але тут у класі атмосфера інша. Дихає солоним холодом Льодовитий океан, ворухачи на могутніх хвилях громади льодів. Нависають темні громади скель у фіордах, голубіє чисте плесо озер в оправі соснових лісів. Світ похмурої і прекрасної природи Скандинавії...
Кожна з школярів з цікавістю заглядає у цей світ крізь вікно атласа чи книги, карти чи таблиці і поспішає повідомити про свої враження Ольгу Петрівну. Поступово з слів учнів вимальовується картина, яку б мала похитати викладач. Але ж «дійшли» до неї хлопчики й дівчатка самі.
— Ну, а чим займаються люди в таких природних умовах?
— Рибальством, бо ж навколо море, океан, озера...
— Лісопозавом...
— Скотарством... — на піюстрові чимало долин...
«За професією я історик. Зараз, щоправда, доручили читати ще й географію. Але і в тому, і в іншому предметі дуже важливо — перенести дітей в атмо-

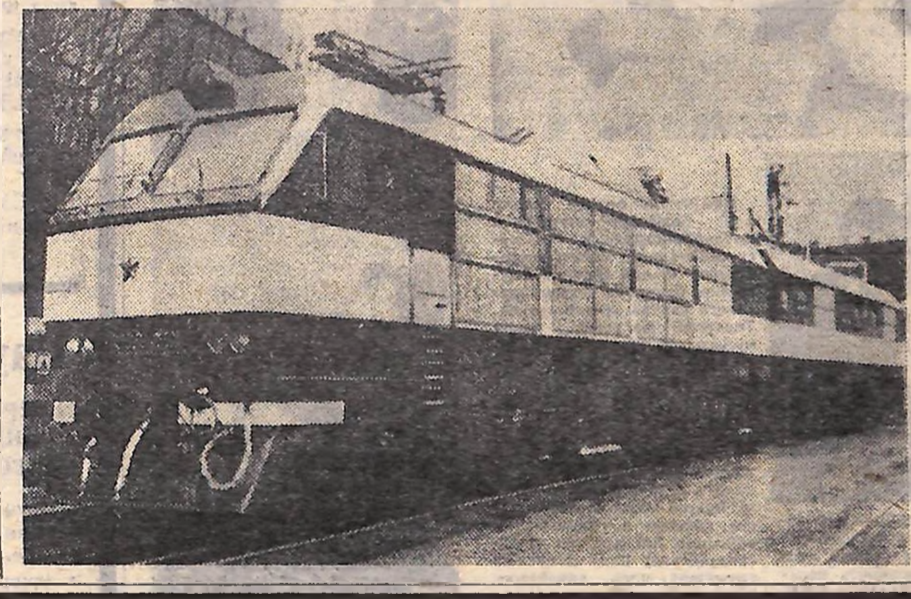
сферу вчителів.
Прийшла, відчитав, конспекти від руки — і додому задоволений. Хвилинка зайвої не затримуватиметься. У таких і на уроках ремісничий академізм, і в позакласній роботі формалізм: свазали — зробили. Не більше.
— Ось над цим зараз і думаємо в нашій раді: як активізувати всіх. Хочемо дійти до кожного з двохсот молодих вчителів району. Жаль, досвіду ще малувато, та і з часом — не розквіш. Але ж ми тільки починаємо. А жета, вважаю, цілком досяжна».

ЕПІЛОГ

Так, починають усі однаково: ступає на подвір'я школи дівча з інститутським дипломом і прагненням стати педагогом. Але чи стане вона ним, покаже час...
— Ольго Петрівно! А ми три п'ятірки отримали...
— Олю, сьогодні проводимо бесіду з заочниками. Тобі з лекцією виступати.
— Ольго Петрівно, вас до телефону. Миськом...
— Ольго Петрівно, добридень! Як там мій шибеник навчається?
Ольга Петрівна третій рік у Петровому. Вчителька.
О. РАКІН,
спецкор «Молодого комунара»,
Знамянський район.

СВЯТО В КІДІ

Ці посилки в кожному класі розглядали з теплою, аж навіть з ніжністю. Бо ж то — подарунки від друзів давніх і ширших: і альбом про життя тольбухінських школярів, виготовлений їх руками, і зразки національного вбрання, і поштової марки, і піонерські галстуки, і навіть цукерки. Сотні кілометрів дороги — рейками, повітрям чи морем подолали ці речі, перш, ніж потрапили за адресою до середньої школи № 14 міста Кіровограда.
Приємно усвідомлювати, що в Болгарії у нас багато друзів. І тому ми з особливою увагою слідкуємо за життям цієї країни. Кожна радість, кожен успіх болгарських друзів відгукується радістю і в нас. Недавно члени КІДу широко відзначили 27-у річницю підписання договору про дружбу і взаємодопомогу між СРСР і НРБ. З доповіддю виступив керівник клубу вчитель Б. І. Федоров, споглядаючи про поїздку до Болгарії поділилася семикласниця Люда Хапенко. Оля Четвертак з 6 «В» розповіла про зв'язки піонерів з тольбухінськими ровесниками. На цих же урочистих зборах одноголосно прийняли текст колективного листа юним болгарам.
Л. ЛИСЕНКО,
голова ради загону імени Зої Космодем'янської Кіровоградської СШ № 14,

МАШИНОБУДІВНИЙ ЗАВОД «ШКОДА» В ПЛЬЗЕНІ РОЗПОЧАВ ВИПРОБУВАННЯ ЕЛЕКТРОВОЗУ З ДВИГУНОМ ПОТУЖНІСТЮ 1800 КІЛОВАТТОВИХ СИЛ.
ВІН ЗРОБЛЕНИЙ НА ЗАМОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ. ДЕ ВИКОРИСТОВУВАТИМЕТЬСЯ ГОЛОВНИМ ЧИНОМ НА ЗАЛІЗНИЦІ МОСКВА — ЛЕНІНГРАД. ЕЛЕКТРОВОЗ ЗМОЖЕ РОЗВИВАТИ ШВИДКІСТЬ ДО 200 КІЛОМЕТРІВ НА ГОДИНУ. МАЄ АВТОМАТИЧНУ СИСТЕМУ УПРАВЛІННЯ, ЯКА ДІЄ ЗА ЗАДАНОЮ КОМП'ЮТЕРОМ ПРОГРАМОЮ. ЦЕ НАПІОТЪЖНІШНІЙ ЕЛЕКТРОВОЗ, ВИГОТОВЛЕНИЙ НА ЗАВОДІ ШКОДА.
НА ФОТО: ЕЛЕКТРОВОЗ НОВОГО ЗРАЗКА.
Фото ЧТК — АПН.

А СПРАВА — ДО ВПОДОБИ

На комсомольських зборах хтось з учнів запропонував взяти шефство над другою молочнотоварною фермою першого відділку колгоспу «Перемога».
— А зможемо? — засумнівались деякі.
— Зможемо, — одноголосно підняли ми руками вирішили комсомольські збори. І слово не розійшлося з ділом.
Почали з того, що майстерно оформили куточок тваринників, підготували концерт для працівників ферми. І зараз вже почувають себе школярі не гостями, а господарями на фермі, надійними помічниками старших.
Особливо часто можна побачити біля тварин Галину Кареву, Людмилу Перекрест, Людмилу Сьомочкіну, Олександра Орешкова. Вони допомагають і доїти ко-

рів, і годувати їх, і слідкують за чистою приміщенням. А учениця восьмого класу Любов Табачинська на зимових канікулах самостійно обслуговувала групу корів старшої сестри, яка в цей час хворіла.
У весняні дні школярі не збираються розлучатися з справою, яка їм полюбилася. В первинній організації товариства «Знання» села Клинци розроблено тематику лекцій для тваринників. Великий інтерес проявляють трудівники до виступів І. П. Корольова, Т. Г. Кравцова, О. Т. Франко та інших лекторів. Окремі бесіди готують і учні.
Немає сумніву в тому, що план завершального року дев'ятої п'ятирічки трудівники ферм першого відділку нашого колгоспу виконають з честю. Приємно усвідомлювати, що в цьому буде частка праці і юних тваринників.
В. ЧЕБОТАР,
директор Клиницької восьмирічної школи Кіровоградського району.

ТОВІ КОМСОМОЛЬСЬКІ АКТИВІСТЕ
ЯКЩО ВИНИКЛО ПИТАННЯ...

ВІТЧИЗНО моя! Земле-радянська! Я, син Ленінського комсомолу, його вихованець, бився так, як підказувало моє серце, знищував гадів, поки у грудях моїх билося серце. Я вмчрав, але я знаю, що ми перемаємо!... Так писав на обгорілому клаптику паперу у грізні роки священної війни з фашизмом чорноморський моряк Олександр Калужний. Комсомолец Калужний, як і мільйони його ровесників, з честю виконав свій комсомольський обов'язок — був самовідданим патріотом Радянської Батьківщини, сплативши життям своїм свій останній втросок.
Більше ста тридцять мільйонів радянських людей — активних борців за справу комунізму — одержали в лавах ВЛКСМ ідейне загартування, перший досвід організаторської і громадської роботи.
«Закопи комсомольського життя» — під такою назвою вийшла книга у видавництві ЦК ЛКСМУ «Молодь», розрахована на широкий комсомольський актив, новообраних групкомсоргів і секретарів первинних комсомольських організацій. Щороку до лав Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді вливаються мільйони радянських юнаків і дівчат, відданих борців за справу партії, свідомих своїх класових завдань.
Закопи Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Які вони? На ці питання дають відповідь розділи книги, як «Головний закон комсомольського життя», «Первинна організація — основа ВЛКСМ», «Найперший обов'язок комсомольця».
Що означає централізм у будові і діяльності комсомолу? Які шляхи зміцнення централізму у ВЛКСМ сьогодні? На ці питання відповідь розділ «Основні принципи організаторської будови в діяльності ВЛКСМ».

НАШ КОНКУРС «ПОДВИГ»

СТАРШИНА починає перекличку:
— Герой Радянського Союзу гвардії лейтенант Гришко.
Серед тиші лунає гучний голос правофлангового:
— Герой Радянського Союзу гвардії лейтенант Павло Савич Гришко загинув смертю хоробрих у боротьбі за свободу і незалежність нашої Батьківщини.
Так починається кожен день у першому взводі другого батальйону гвардійської дивізії імені Чапаєва. Воїн із стелевої Кіровоградщини навично зарахований до особистого складу цього підрозділу.
...Наприкінці 1944 року радянські війська, долаючи упертий опір гітлерівців, наблизилися до столиці Угорщини Будапешта. Фашисти нізащо не хотіли віддавати цей плацдарм,

Розкинувши руки, впаав один, другий, третій фашист. Гітлерівці повернули назад. Раптом між будинками з'явилися «тигри». Один з них підійшов до позицій гвардійців зосім близько. Його довге, жерло, мов приношуючись, поверталось у бік захисників. Павло Гришко схопив в язку гранат. «Тигр», спитнувшись, зупинився.
— Відвовався, гад, — зло вигукнув офіцер, витираючи піт з чола.
І в цю ж мить у вибите вікно влетів снаряд. Перед очима лейтенанта поповзли чорні кола. Падаючи, він боляче вдарився об стіну. Та через кілька секунд підвісяв. З паралельної вулиці сунула ще одна сталева потвора. Павло потягнувся до гранат. Але рука не ворухнулася. Тільки тепер Павло помітив біля себе калюжу крові. «Кельські справи, —

«ЦЕ Ж — РОБІТНИЧА ГВАРДІЯ...»

Закінчилися Дні української літератури на „Червоній зірці“

«Ми й сподівалися, щиро признаєся, на такий теплий прийом, знати ж бо напевне, що кировоградці — доброзичливий народ, а червонозорівці — і поготів. Це ж робітнича гвардія, трудова...» Так стисло можна передати час бесіди про враження від зустрічі під час Днів української літератури на заводі «Червона зірка».
В очак кожного з письменників ще відчувало тепло оте знайоме відчуття — коли йдеш до людей з чимось близьким, дорогим самому, ділишся з ними своїми думками, радіощами і, не таємниця ж, сам переживаєш, як вони сприймуть тебе. Призалися, що їх завжди по-справжньому хвилює розуміюча аудиторія. «Тоді, скаже опісля Віталій Андрійович Логвиненко, знову, ніби вперше, пробуджується ота чудодійна сила, снага до творення, коли бачиш, наскільки потрібні, необхідні для людей твої книжки...»
Життя такий світ особливий і широкий ніби — читачі. Світ вибагливий і вдячний. Відомі літератори Віталій Логвиненко, Євмен Доломан, Леонід Тендіук, Микола Яровий вийшли на стезю, що поєднала їх серця з мріями і плеканнями цього світу. Букет тюльпанів, подарований у цеху, кожна квітка в ньому зосібно, навіть найменша пелюстка в отій червоній жарині, — стають дорогими, бо послані від широго серця і уособлюють людську вдячність за труд важкий і незбагнений, що приносить не просто задоволення чи вітху, — струшує чуття і

множить поривання до чистого, великого. Новий роман, свіжа повість. А праці скільки?! Не вміряти. І настане година, коли, мовби після тривалого й важкого перельоту в птах, присідає спочити і письменник. Відкладає перо. А думки куртують дух, душа воляє зустрічі, спілкування з людьми, серце кличе до життя повного...
В кожного з письменників, звичайно ж, були свої слова. Євмен Михайлович Доломан гостинно зустрів трудівників механоскладального цеху № 1. Задуманою була розмова про творчі плани літератора, який у свою чергу цікавився життям виробничого колективу. Микола Прокопович Яровий став гостем у механоскладальному цеху № 3. Тут, просто таки на дільниці, біля робочих місць, читав уривки з своїх творів, розпитував червонозорівців про їх трудові будні. Леонід Михайлович Тендіук в ковальсько-пресовому цеху розповідав робітникам про роботу над новою книгою про шпінглі в часи Великої Вітчизняної «Відгомін Черного лісу».
І всіх запрошували ще, довго не відпускали, підносячи квіти й сувеніри, щиро дякували. Їх хотіли слухати.
Увечері у двох робітничих гуртожитках модь влаштувала цитачькі конференції. Хлопці — про книгу Віталія Логвиненка «Важка вода», а дівчата — про трилогію Євмена Доломана «На безіменній ансогі».

Хлопці жваво повели дискусію. Запам'яталися слова Віктора Дедюхаса, який очолює комсомольсько-молодіжний колектив електроавтоматників на заводі, про те, що такі книги, як «Важка вода», потрібні для молоді, вони висувають проблеми, якими живуть у сьогоднішні юнаки і дівчата.
Віталій Андрійович поділився найближчими творчими задумами, розповів про те, як працює над книгою про підпільну комсомольську організацію «Снартак», яка діяла в роки війни в Гололівському районі.
У дівчат Галина Попелко, Тамара Чабарай, Любов Вишневецька висловили Євмену Доломану вдячність, розповіли, чим сподобалися його твори. Особливо ж притихла аудиторія, коли слово попросила красуня з ковальсько-пресового цеху Валентина Босенко. Дівчина сміялася і водночас хвилююче виклала своє розуміння, бачення світу й героїв, яких творить автор, і сам Євмен Михайлович був просто вражений. Так і вихопилося: «Ну, не чекав, щоб так глибоко й сланно...»
Наступного дня, вчора, письменники знову пішли в цехи, до людей, і враження стає все більше й більше.
А. НЕЧИТАЙЛО,
спенкор «Молодого комунара».

К Р О К У ВІЧНІСТЬ

кий вважали своїм бастіоном на південному крилі фронту.
Ранок 14 грудня був похмурим. Взвод лейтенанта Гришка увірвався в невелике село у передмісті Буди. Німці аж ніяк не могли погодитись з таким ходом дій. У напрямку будинків, де зайняли оборону наші бійці, поповзли танки, за ними, низько пригинаючись до землі, бігли автоматники.
— Батальйон, не менше, — вдивляючись у снігову завісу, промовив за язиковий Іван Акулов. — Нелегко доведеться нам, товаришу лейтенант.
— Ми гвардійці, єфрейторе. А гвардійці б'ють ворога не тільки числом. Чи не так, товариші? — звернувся Павло до бійців.
— Нас звідси, не виб'є сам чорт, — як завжди весело промовив сержант Олішкевич.
Він ще хотів щось сказати, та саме в цей час з-за рогу з'явився бронетранспортер. Хтось із бійців кинув гранату. Машина зупинилася. Лейтенант помітив зліва кілька десятків гітлерівських піхотинців. Мить, і зліва вогню збила з ніг ворогів.

подумав Гришко, — залишився один на один з ворогом та ще й поранений... Нічого, нічого, — заспокоїв сам себе... Друга ж ціла. Намацав рукою протитанкову гранату. «Ми ще поборемось, не так легко здолати гвардійця. Треба виграти декілька хвилин, наші зараз підійдуть». Переборюючи пекучий біль, зробив кілька кроків вперед. Десь збоку пролунав постріл, Павло відчув, як його рвонуло за ліве плече. Рука повільно сповзала вниз. «Що це, знову поранили!.. Хочеш пройти?.. Брешеш, не пройдеш!». Підборіддям притиснув до грудей гранату. Сстрибок, ще один, ще. І коли широченний лоб «тигра» зрівнявся з ним, пірнув під гусеницю... Вибуху він не чув. Не чув, як на протилежному кінці вулиці пронеслось громове «ура!». І полк увірвався у передмістя Буди.
КРУТО а'ється стрімкий Ятрань на батьківщині героя. Тут, в Небелівці, пройшло його босоніге дитинство. А над Дунаєм встановлено пам'ятник, щоб вдячні угорці приходили сюди вклонитися воїну-визволителю...
Ю. МАТІВОС.

НА ФОТО ВГОРІ: ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ ПРИБУЛИ ЗУСТРІЧАТИ ВІДОМІХ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ У АЕРОПОРТ КОЛІ СТІМКИВ «ЯК-40» ПЕРШОМО ЗАСІГ НЕПОДАЛЕК ВІД ВІХОДУ ДО МІСТА, З КВІТАМИ НАПЕРЕД ВИШЛИ ДІВЧАТА В УКРАЇНСЬКОМУ ВБРАНІ.
В. А. ЛОГВИНЕНКО, Є. М. ДОЛОМАН, Л. М. ТЕНДІУК ТА М. П. ЯРОВИЙ ТІЛЬКИ-ТО ВСТІГЛИ СПУСТИТИСЯ ПО ТРАПУ, ЯК ОПІНІЛИСЯ В ТІСНОМУ КОЛІ ЗУСТРІЧАЮЧИХ ДРУЖНІ ВІТАННЯ, ПОСМІШКИ, МІШН-ПОТІСКИ РІМК — ТО В ПЕРШУ МІТЬ, А ЧЕРЕЗ КІЛЬКА ХВИЛИН ВЖЕ НА ХОДУ ЗАВ'ЯЗУЄТЬСЯ ЖВАВА РОЗМОВА, ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ НА КІРОВОГРАДСЬКІЙ ЗЕМЛІ.
ВІНИЗУ: Л. М. ТЕНДІУК РОЗПОВІДАЄ ПРО СВОЇ ТВОРЧІ ПЛАНИ В КОВАЛЬСЬКО ПРЕСОВОМУ ЦЕХУ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА».
Фото В. КОВБАКА.

ЖІНКА, ледве стримує хвилювання:

— Ви знаєте, у нас тепер кожен день — свято. Ось уже місяць, як він не п'є. Спасибі вам!
І трохи завагавшись, питає:
— Як це вам вдалося?
В учительській розмова була приблизно такою:
— Добре павчається і поводить себе, — ділиться класний керівник Тані К., з мамою якої тільки що розмовляв інспектор дитячої кімнати міліції. — Тепер і вдома у неї все гаразд, — підкреслює вона:
«Все гаразд. Дякую...». Премією слухати такі слова. Тим більше, що ось не так давно було таке: «Мій батько систематично п'є. І тверезий, і п'яний лає нас найбільшими словами, б'ється. Ми постіло почуємо у сусідів. А сказав слово — то й на очі не покажується...» І так — на чотирьох сторінках. Все це написано чотирнадцятирічною дівчиною. Це ж саме повторили і її одинадцятирічна сестра, і мати.
Хто ж він — цей «глава сімейства», що від нього в сім'ї ніхто спокою не має? Постійний клієнт медитверезника. По місії роботи знають, що цей працівник зловживає алкоголем, що «з сім'єю не ладає». Пообіцяли інспекторові провести роботу з випивохою.
І ось після місячної перерви від ко-

лись заплаканої жінки чуєш: «Дякую». А хіба не міг майстер «провести» роботу з підлеглим раніше, не вкляючи сигналу? Адже жінка зверталась з подібною скаргою до нього. Але заява та залишилась нерозібраною, бо майстер, очевидно, діє згідно приказки «моя хата скраю...».
А ось інший приклад. Жертвою «зеленого змія» та порушником сімейного спокою став Борис Ш. Вдома любив споглядати, як члени сім'ї, ніби слуги, бігають перед ним, догоджують йому. Дружина при найменшому непослухові від «сильної статі» одержувала стусани. Не скаржилась вона ні в міліцію, ні сусідам. Перейшла біля та образу в серці. Тільки як їй було пережити те, що дочка, не закінчивши десятого класу, пішла з дому? А «тихий» п'яниці переходить з бригади в бригаду на одному й тому ж підприємстві. А товариші, адміністрація, знаючи прихильність до «зеленого змія», обходили це питання стороною.

ПІЯЦТВУ — БІЙ!

Я не називаю прізвищ з першого епізоду, бо думаю, що обставини нормалізувалися там назавжди. Маються перспективи на таке і в другому випадку за умови, що громадськість заводу тракторних гідроагрегатів поставить крапку над «і».
Обурює інший факт. З цікавістю запитує про мету приходу інспектора дитячої

з боку батьків призвели до того, що 15 жовтня (в той же день, коли й батько!), рішенням народного суду і дочку було арештовано за хуліганство. Батьки дівчини не дають спокою ні дитячій кімнаті міліції, ні співробітникам органів внутрішніх справ, комісії в справах неповнолітніх, коли дочка зникає з дому, але ні слова не обмовляються, чому вона вдома б'є байдки.
Хочеться побажати, щоб і на заводі тракторних гідроагрегатів, і в об'єднанні «Кіровоградзалізобетон» були організовані ради сприяння сім'ї та школі, а де такі організації — похваляли роботу.
Помічено, що порушники громадського порядку менше реагують на адміністративне покарання, ніж на заходи громадського впливу.
— Будь-який штраф, тільки не повідомляйте на роботу, — благають вони.
Про роль трудових колективів говорилось у звітній доповіді XXIV з'їзду КІПСР. «Відповідальність кожного перед колективом і відповідальність колективу за кожного робітника — ось невід'ємні риси нашого способу життя».
Про це слід нагадати деяким керівникам підприємств і організацій.

кімнати міліції головний інженер підприємства № 1 об'єднання «Кіровоградзалізобетон». Коли мова зайшла про вєдінку бригадира мотористів Фабрикова, він сказав:
— Багато років він член цехкому. Про нього можна сказати все найкраще.
Так зарекомендував себе Фабриков на підприємстві. А насправді доставлявся у медитверезник. 15 жовтня минулого року за дрібне хуліганство в автобусі був оштрафований народним судом на 25 карбованців. Не дивно, що в сім'ї теж не все гаразд.
Безконтрольність і безвідповідальність

А ЩО СПІВРОБІТНИКИ?

С. САЛТАН,
інспектор міського відділу внутрішніх справ.
м. Кіровоград.

